

Sygn. akt II AKa 317/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Bogusław Tocicki SSA Andrzej Kot (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2012 r.

sprawy **Ł. T.** oskarżonego z art. 281 k.k. oraz

A. K. oskarżonego z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 17 lipca 2012 r. sygn. akt III K 123/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych Ł. T. i A. K., uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. P. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego A. K. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

III. zasądza od oskarżonego Ł. T. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na niego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 305 zł, na co składa się 5 zł wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz 300 zł opłaty za drugą instancję;

IV. zwalnia oskarżonego A. K. od ponoszenia przypadających na niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

V. stwierdza, że pozostałe koszty postępowania odwoławczego, związane z apelacją prokuratora, ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. J. (1) (...) i Ł. T. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 11 października 2010r., w L. przy ul. (...), okręgu (...), około godziny 13⁰⁰ – 13³⁰, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wywarcia wpływu na odmowę złożenia przez A. J. (2) zeznań w charakterze świadka na okoliczność przestępstwa kradzieży na szkodę A. M. (1), użyli wobec A. J. (2) groźby bezprawnej, która wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym A. K. czynu powyższego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie – sygn. akt II K 339/06 z dnia 18 października 2006r., za czyny z art. 278 § 1 kk, art. 245 kk i z art. 157 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 31 sierpnia 2007r., do 20 czerwca 2008r., kiedy został warunkowo zwolniony,

tj. o przestępstwo z art. 245 kk, a wobec A. (...) o przestępstwo z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II w dniu 11 października 2010r., w L. przy ul. (...), okręgu (...) około godziny 13⁰⁰ – 13³⁰, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci rozkładanego noża, dokonali rozboju na osobie A. J. (2), w ten sposób, że używając przemocy poprzez bicie rękoma, a Ł. T. posługując się w/w nożem, doprowadzili w/w do stanu bezbronności, a następnie Ł. T. zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 460,00 zł należące do P. J., zaś A. K. telefon komórkowy N. (...) wartości 350,00 zł należący do A. J. (3), czym działali na szkodę w/w pokrzywdzonych, w skutek czego Ł. T. spowodował u A. J. (2) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała w/w pokrzywdzonego na okres poniżej dni 7 i przy czym A. K. czynu powyższego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie – sygn. akt: II K 224/01 z dnia 29 listopada 2001r., za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 – 28 listopada 2000r.; od 29 czerwca 2004r., do 26 kwietnia 2005r., i od 28 czerwca 2006r., do 31 sierpnia 2007r., oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie – sygn. akt II K 339/06 z dnia 18 października 2006r., za czyny z art. 278 § 1 kk, art. 245 kk i z art. 157 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 31 sierpnia 2007r., do 20 czerwca 2008r., kiedy został warunkowo zwolniony

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a wobec A. (...) o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. akt: III K 123/11 orzekł:

I. uznał oskarżonych A. K. i Ł. T. za winnych tego, że 11 października 2010r. w L. województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu wywarcia wpływu na odmowę złożenia przez A. J. (2) zeznań w charakterze świadka na okoliczność przestępstwa kradzieży na szkodę A. M. (2), użyli wobec A. J. (2) groźby bezprawnej, która wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, a nadto Ł. T. użył wobec niego przemocy zadając mu uderzenie ręką w głowę powodując tym obrażenia w postaci: stłuczenia twarzy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawego i obrzęku policzka lewego, stłuczenia i obrzęku nosa, rany tłuczonej wargi górnej po stronie lewej oraz otarcie naskórka twarzy skutkujące rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni, przy czym A. K. był uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne z art. 245 kk i inne wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 18 października 2006r., sygn. akt II K 339/06 za karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 31 sierpnia 2007r. do 28 czerwca 2008r. kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary, tj. przestępstwa z art. 245 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec Ł. T. zaś wobec A. K. czynu z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za występki ten na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 245 kk **wymierzył oskarżonemu Ł. T. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności** zaś **A. K. na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,**

II. uznał oskarżonych: A. K. i Ł. T. za winnych tego, że 11 października 2010r. w L. województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zabrali A. J. (2), Ł. T. pieniądze w kwocie 460 zł należące do brata pokrzywdzonego P. J., zaś A. K. telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 350 zł, stanowiący własność matki pokrzywdzonego – A. J. (3) i w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy bezpośrednio po

dokonaniu tej kradzieży Ł. T. groził A. J. (2) użyciem wobec niego posiadanym nożem, przy czym A. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 29 listopada 2001r., sygn. akt II K 224/01 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 do 28 listopada 2000r., od 29 czerwca 2004r. do 26 kwietnia 2005r. i od 28 czerwca 2006r. do 31 sierpnia 2007r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 18 października 2006r., sygn. akt II K 339/06 za czyn z art. 278 § 1 kk i inne na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 31 sierpnia 2007r. do 20 czerwca 2008r. będąc warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary, tj. czynu z art. 281 kk wobec Ł. T., zaś wobec A. K. przestępstwa z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 281 kk wymierzył: **Ł. T. karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności** zaś **A. K. na podstawie art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonym: Ł. T. i A. K. orzeczone wobec nich kary pozbawienia wolności i wymierzył im **kary łączne: Ł. T. w wymiarze 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności** zaś **A. K. w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Ł. T. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat,

V. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego Ł. T. do naprawienia szkody poprzez zwrot P. J. kwoty 460 złotych w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku,

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu A. K. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 października 2010r. do 26 listopada 2010r.

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. P. (Kancelaria Adwokacka w L.) kwotę 3.763,80 zł (zawierającą podatek VAT) tytułem nie opłaconej, a udzielonej skazanemu pomocy prawnej z urzędu,

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego A. K. od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa,

IX. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 2.1 pkt 4 Ustawy z dnia 23.06.1973r. z późn. zm. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego Ł. T. połowę kosztów sądowych i wymierzył mu opłatę w wysokości 300 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator co do obu oskarżonych i oskarżenia.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia w sposób niespełniający wymogów ustawowych, poprzez brak wskazania w uzasadnieniu okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kar jednostkowej i kary łącznej wobec Ł. T..

2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu się tylko na części materiału dowodowego, a w konsekwencji braku odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do wyjaśnień oskarżonych Ł. T. jak i A. K. złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed sądem.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu na zasadach ogólnych.

Obrońca oskarżonego **A. K.** zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że między A. K. a Ł. T. istniało porozumienie w dokonaniu zarzucanych mu czynów opisanych w części dyspozytywnej wyroku (pkt I i II), podczas gdy zebrany materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonych, jak też zeznania pokrzywdzonego A. J. (2) wykluczają istnienie wspólnego uzgodnienia dokonania tych czynów.
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w uznaniu, że w sprawie nie występują wątpliwości uzasadniające uniewinnienie oskarżonego A. K..
3. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, zwłaszcza art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7, art. 410 i art. 442 § 3 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że osk. A. K. brał udział w zarzucanych mu przestępstwach, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego po uprzednim wykonaniu wskazań Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, zawartych w wyroku z dnia 22.09.2010 r., sygn. akt: II Ka 274/11, prowadzi do całkowicie, pewnego przeciwnego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego A. K. od zarzucanych mu czynów; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. K. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **Ł. T.** zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 192 § 2 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przesłuchania A. J. (2) z udziałem biegłego psychologa, pomimo iż zaistniały poważne wątpliwości co do zdolności postrzegania, a przede wszystkim odtwarzania postrzeżeń przez w/w pokrzywdzonego;
- art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, na skutek czego Sąd swe przekonanie ukształtował w oparciu o nadanie waloru wiarygodności niespójnym i niekonsekwentnym zeznaniom A. J. (2), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, dokonana w oparciu o reguły stanowiące w naruszonym przepisie winna doprowadzić Sąd I instancji do przekonania, że zeznania A. J. (2) są niewiarygodne, a przez to nie mogły stać się podstawą ustaleń faktycznych dokonanych przez organ orzekający.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, iż zeznania pokrzywdzonego A. J. (2) jednoznacznie wskazują na to, iż oskarżony Ł. T. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, na skutek instrumentalnego posługiwania się materiałem dowodowym, który zmierzał z jednej strony do maksymalnego uwiarygodnienia zeznań pokrzywdzonego A. J. (2) z drugiej zaś, do obalania dowodów przeciwnych, których prawidłowa analiza (w szczególności konsekwentnych i spójnych wyjaśnień oskarżonego Ł. T. i oskarżonego A. K.) prowadzić musi do wniosku, iż Ł. T. nie popełnił zarzucanych mu czynów w sposób ustalony przez Sąd I instancji.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego Ł. T. od popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku oraz ustalenie, że czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku stanowi występki z art. 157 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu za czyn ten kary grzywny w wymiarze 244 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, z ostrożności procesowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, że odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia w zakresie odnoszącym się do apelacji oskarżonych, albowiem zostały uznane one za oczywiście bezzasadne, a skarżący ci nie złożyli wniosków o

sporządzenie uzasadnienia. Wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego wniósł jedynie apelujący oskarżyciel publiczny, dlatego tylko do jego apelacji odniesie się Sąd II instancji. Nadmienić przy tym należy, że na rozprawie odwoławczej Prokurator nie popierał zarzutu obrazy art. 410 kpk, dlatego i w tym zakresie Sąd Apelacyjny uznał, że jest zwolniony od szerszego uzasadnienia.

Oczywista bezzasadność apelacji Prokuratora wynika nie z powodu nie stwierdzenia w procedowaniu Sądu I instancji zarzucanych uchybień, lecz z braku wykazania możliwości ich wpływu na treść wyroku. Istotnie bowiem Sąd Okręgowy nie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – tak jak wymaga tego przepis art. 424 § 2 kpk - okoliczności, które miały na względzie przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonych wobec oskarżonego Ł. T.. Rzecz jednak w tym, że zarówno rozmiaru owych kar jak i warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej skarżący nie kwestionuje. Nie pozostało zatem nic innego jak stwierdzić, że obraza art. 424 § 2 kpk nie miała żadnego wpływu na treść wyroku i w konsekwencji końcowy wniosek apelacji nie mógł zostać uwzględniony. W ocenie Sądu II instancji wymierzone Ł. T. kary pozbawienia wolności należy uzględniać dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, co zdaje się skarżący akceptować nie podnosząc zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych kar. Można wprawdzie powiedzieć, że Ł. T. został potraktowany dość łagodnie, ale przemawiały za tym prawidłowo ustalone przez Sąd orzekający okoliczności popełnienia przypisanych przestępstw oraz względy podmiotowe, a przede wszystkim zachowanie oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, który w przeciwieństwie do współoskarżonego A. K., w przeszłości nie był karany. Z jednej strony zachowanie oskarżonego było dość brutalne, z drugiej jednak strony nie można tracić z pola widzenia faktu, że to pokrzywdzony pierwotnie „zaangażował” oskarżonych do popełnienia przestępstwa za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie dnia 28 stycznia 2011r. sygn. akt II K 3135/10. Nie pozostaje to bez wpływu na mniejszy stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego.

Kara łączna została orzeczona z zastosowaniem niemalże pełnej absorpcji, co było uzasadnione jednością czasu, miejsca oraz podobieństwem w sposobie zachowania sprawców.

Z tych wszystkich względów, gdy zważyć, że w ocenie Sądu Apelacyjnego nie było żadnych podstaw, aby ingerować w orzeczenia o karach, w szczególności, gdy zważyć, że o taką ingerencję nie wnosił skarżący, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Jak wspomniano wyżej, na rozprawie odwoławczej oskarżyciel publiczny nie popierał zarzutu obrazy art. 410 kpk, niemniej w tej kwestii zasignalizować wypada, że wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonych Ł. T. i A. K. (strona 14 i 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) konfrontując je z przeprowadzonymi na rozprawie dowodami. Nie można zatem mówić o obrazie art. 424 § 1 kpk, a tym bardziej o naruszeniu art. 410 kpk, skoro podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (czego w istocie skarżący nie kwestionuje).

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze związanych z apelacją Prokuratora znajduje oparcie w art. 636 § 1 i § 2 kpk.